Nora in srčna smreka

Babica Inga

Ta knjiga pripada:

_____

Dobrodošli v tej vzorčni knjigi! Narejena je natanko tako, kot bo narejena vaša, iz fotografij in izbir, prikazanih ob njej, in kaže, kako je lahko videti zgodba od Sage do vas. Listajte, berite in si predstavljajte svojega otroka kot junaka lastne pravljice.

Dišalo je po mokrem listju in hladnem jutru, ko si je Nora zapela svoj mali nahrbtnik. V njem so bili risalni blok, tri barvice in jabolko z udrtino, ki je bila videti kot majhna usta. Mormor Inga je v roki držala pleteno košaro. „Danes bova iskali lisičke za mojo gobovo pito“, je rekla. „Če bo gozd pri volji.“

Nora je priprla oči in pogledala drevesa ob cesti. „Saj imaš svoj skrivni gobarski kotiček.“ Mormor Inga se je nasmehnila, da so njena lica postala okrogla. „Tja hodim, odkar sem bila majhna.“ Nora je zadrgo potegnila čisto do brade. „Potem greva po eno stvar naenkrat“, je rekla. „Najprej najdeva gozd.“

Gozd se je začel za starim kamnom ob robu ceste. Tam naj bi vanj vodila ozka stezica, je rekla Mormor Inga. A sredi nje so rasle mlade breze, praproti pa so čez tla razgrnile svoja zelena peresa.

Mormor Inga je naredila nekaj korakov v levo, nato nekaj v desno. Pogledala je mahovit štor in nagubala nos. „Ne. Ta ni bil tak, ko sem imela šest let.“ Nora je pogledala v košaro. Bila je prazna, prazna, prazna. „Mogoče se je stezica premaknila?“ je vprašala. Mormor Inga se je malo nasmejala, a ne prav dosti. „Stezice se redko premaknejo. Lahko pa izginejo.“ Nora je pogledala med drevesa. Tam je mah ležal kot zelena blazina.

Nora se ni hotela vrniti domov s prazno košaro in modelom za pito, ki je čakal. Pokazala je na mah med borovci. „Rekla si, da greš najprej čez mah. Tega se spomnim.“

„To sem pa res rekla“, je dejala Mormor Inga. Nora je škorenj postavila na odprto zaplato, nato še drugega. Hodila je okoli majhnih rastlinic, ki so pravkar pokukale iz zemlje. „Po eno stvar naenkrat“, je rekla. „Najprej mah.“ Mormor Inga ji je sledila čisto od blizu, dovolj blizu, da bi ji lahko pomagala, če bi bil kak kamen spolzek. „Ti boš iskalka stezic“, je rekla. Nora je visoko dvignila brado. To se je slišalo kot služba z zelo pomembnimi žepi.

Za mahom se je ob korenini bora dvigal mravljiščni kup, rjav in okrogel kot bodičasta blazina. Mravlje so tekale gor in dol, gor in dol, z iglicami in čisto drobnimi stvarmi v ustih. Nora se je nagnila naprej, a roke obdržala za hrbtom.

„Mimo mravljišča“, je rekla. „To je bila naslednja stvar!“ Mormor Inga je pokimala. „Ti si moji zgodbi prisluhnila bolje kot jaz.“ Nora je šla po vijugasti poti okoli kupa. „One imajo že dovolj dela.“ Na drugi strani se je zaslišalo tiho žuborenje, skoraj kakor da bi nekdo šepetal v zalivalko. Nora se je ustavila tako nenadoma, da je košara Mormor Inga zanihala. „Slišiš?“

Potok se je lesketal med kamni, temnimi od vode. V mirnem tolmunu so se rumeni listi vrteli naokrog, naokrog, naokrog. Mormor Inga je pokazala na staro vejo čez vodo. „Včasih je bila to moj most.“

Nora je pogledala spolzko vejo, nato Mormor Inga. „Ne potrebujeva mostu. Greva ob potoku, ne čez njega.“ Sledila je bregu in stopila čez korenino. Mormor Inga je prišla za njo, tako blizu, da sta se njuna škornja skoraj dotikala. „Po eno stvar naenkrat“, je rekla Nora. „Zdaj potok.“ Ko pa je voda zavila za grmovje, se je pred njima dvignila gora. Od blizu je bila videti veliko večja.

„Gor na goro z razgledom“, je rekla Nora. O njej ji je Mormor Inga nekoč pripovedovala, ko je na Norin prtiček za kuhinjsko mizo risala majhne gobice. Nora je našla široko, suho skalo. Trdno je postavila škorenj, se prijela za hrapavo korenino in splezala.

„Počasi“, je tik za njo rekla Mormor Inga. Nora bi rada pohitela, a je zajela sapo in premikala po eno roko naenkrat. Na vrhu si je z iglic obrisala koleno. „Po eno stvar naenkrat“, je zamrmrala. Tam ni bilo nobene lisičke. Le kamenje, resa in veliko nebo. Košara je Mormor Inga še vedno prazna visela ob strani.

Z gore je Nora videla potok, ki se je med drevesi bleščal kot zavit trak. Breze so bile rumene, smreke skoraj črne. Nekje spodaj je bil kotiček Mormor Inga, čeprav se je zelo dobro skrival.

„Katera smreka je bila?“ je vprašala Nora. Mormor Inga si je dala roko nad oči in iskala. „Velika smreka. Ampak v gozdu je kar veliko smrek.“ Nora je počepnila in v pesek narisala: mravljišče, potok, goro. Smreko je naredila z veliko hitrimi črtami, a prst se ji je ustavil sredi debla. „Počakaj“, je rekla. „Povedala si še nekaj o tisti smreki.“

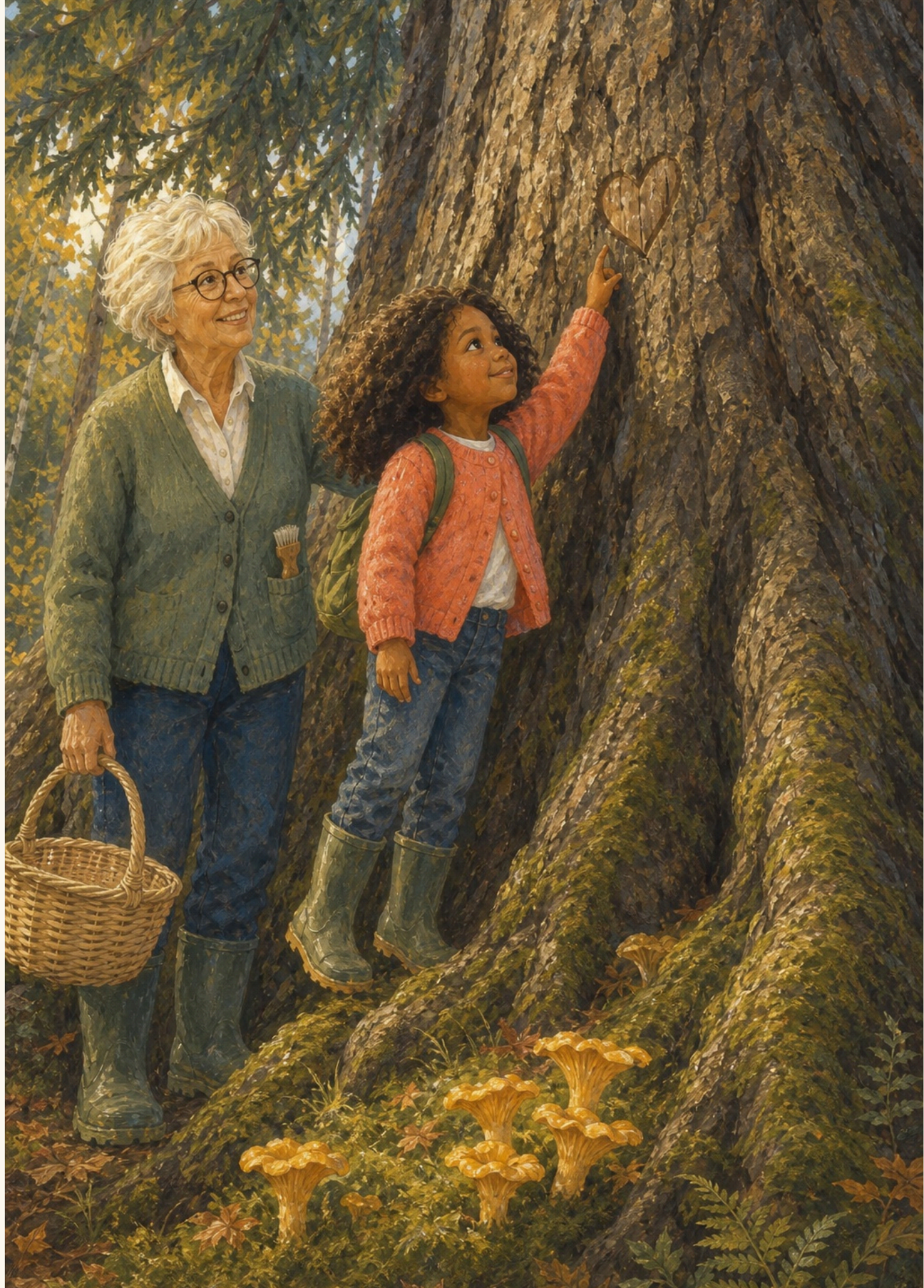

Mormor Inga je pogledala Norino risbo v pesku. „Povedala sem o …“ Močno je priprla oči. Nora je na sredino smrekovega debla narisala srce.

„Srce!“ je rekla. „V veliko smreko je vrezano srce.“ Mormor Inga se je prijela za čelo. „Res je. Moj starejši brat ga je vrezal, ko je bil majhen, meni pa se je zdelo zelo lepo.“ Nora je pokazala proti smreki, ki se je dvigala z široko, temno krošnjo. „Tista je največja.“ Mormor Inga je poškilila proti drevesom. „Lahko bi bila.“ Nora je vstala in si otresla roke. „Potem bova pogledali. Po eno stvar naenkrat.“

Pod goro je gozd postal temnejši in tišji. Nora je šla prva, a je pri koreninah in kamnih počakala na Mormor Inga. Tam je stala velika smreka s koreninami, ki so se kot debeli prsti razprostirale čez tla.

Nora je naredila krog okoli debla. Najprej je videla le razpokano skorjo in kepo stare smole. Potem pa je zagledala dve ukrivljeni črti in majhno konico. „Srce!“ je zavpila. Mormor Inga je prišla bliže in držala konico prsta ob znamenju, ne da bi se dotaknila skorje. „Pa je res tam.“ Nora je pogledala med korenine. Nekaj rumenega se je svetilo v mahu, kot majhni sončni klobučki pod smreko.

Okoli smrekovih korenin so v majhnih rumenih skupinah rasle lisičke. Nora je našla eno, potem tri, potem pa toliko, da jih je morala prešteti še enkrat. Mormor Inga je vzela svojo majhno krtačko za gobe. „Vzameva le tiste, ki jih obe poznava“, je rekla, Nora pa je pokazala vsako gobo, preden je smela v košaro.

„Čisto majhne naj ostanejo“, je rekla Nora in pokazala na nekatere, ki so komaj razprle klobučke. Izbrala je velike, lepe lisičke, Mormor Inga pa je z njih skrtačila iglice in zemljo. Po eno stvar naenkrat: poglej, vprašaj, naberi, skrtači. Kmalu je v košari ležal majhen zlat kupček. „Je dovolj za pito?“ je vprašala Nora.

Mormor Inga se je nagnila nad košaro in se nasmehnila. „Za zelo dobro pito.“ Na poti domov je mravljiščni kup še vedno stal ob boru in mravlje so še vedno hitele. Mah je vzmetel pod škornji. Potok je žuborel, listi pa so se vrteli naokrog, naokrog, naokrog.

Nora je na prstih štela namige. „Mah. Mravljišče. Potok. Gora. Srčna smreka.“ Mormor Inga jo je ošinila s pogledom. „In kaj bova naredili naslednje leto, ko bodo praproti spet poskusile skriti pot?“ Nora je stisnila ustnice, kakor da je to zelo težko vprašanje. Potem je potrepljala nahrbtnik, v katerem je bil risalni blok. „Risali bova, seveda.“ Doma so čakali moka, jajca in model za pito.

Doma je Mormor Inga na mizo postavila moko, maslo, jajca, sir in okrogel model za pito. Nora si je umivala roke tako dolgo, da je voda postala mrzla. Potem je z obema palcema pritisnila testo v model. Rob je bil sprva na eni strani tanek, na drugi pa zelo debel.

„Videti je kot gora“, je rekla Nora. „Zelo lačna gora“, je rekla Mormor Inga. Rob sta skupaj poravnali. Nora je lisičke potresla po dnu, Mormor Inga pa je stepla jajčni preliv. „Po eno stvar naenkrat“, je rekla Nora. „Najprej testo. Potem gobe. Potem sir.“ Ko je pita šla v pečico, se je kuhinjsko okno znova zarosilo.

Medtem ko se je pita hladila, je Nora odprla risalni blok. Mah je postal velika zelena blazina. Mravljišče je postalo pikčast griček. Potok je dobil moder zavoj, gora siv vrh, smreka pa je bila tako velika, da je skoraj segala čez rob papirja.

„Ne pozabi srca“, je rekla Mormor Inga. Nora je na deblo narisala rdeče srce in ob koreninah majhno rumeno piko. Nato je potoku potegnila še zadnjo modro črto. Kuhinja je dišala po maslu, siru in jesenskem gozdu. Mormor Inga je postavila na mizo dva krožnika. Nora je rdečo barvico položila počez čez zemljevid. „Naslednje leto“, je rekla, „greva po eno stvar naenkrat.“

Nora in srčna smreka

Nora in Mormor Inga se odpravita v jesenski gozd nabirat lisičke za babičino gobovo pito. Ko skrivno stezico preraste rastje, Nora vodi pot, po eno stvar naenkrat, do smreke s srcem v skorji.

sl-si.sagatilldig.se